Μετά τη μεγάλη έκρηξη

του Tricky Trick

Δεν γνωρίζω κανέναν Νίκο ή Νικολέττα που να γιορτάζει 6 Δεκέμβρη, και πιστέψτε με γνωρίζω ένα σωρό Νίκους και Νικολέττες.

Γνωρίζω χιλιάδες ανθρώπους με χιλιάδες διαφορετικά ονόματα που εκείνη τη συγκεκριμένη μέρα δεν γιορτάζουν. Ο καθένας τους ήταν ένας, η καθεμία ήταν μία, που εκείνη τη συγκεκριμένη μέρα δεν υπήρχε κανένας λόγος να μη γιορτάζει.

Κάποιοι όντως γιόρταζαν, ενώ κάποιοι άλλοι έκαναν κάτι απλό, ίσως καθημερινό. Ίσως έτρωγαν ή έβλεπαν τηλεόραση, ίσως έτριβαν αποφάγια από την κατσαρόλα, έπλεναν τα πιάτα τους ή κάνανε έρωτα, κοιμόντουσαν ή μόλις είχανε σχολάσει από τη δουλειά. Κάποιοι έτρεχαν να προλάβουν το λεωφορείο ενώ κάποιοι στέκονταν αναποφάσιστοι μπροστά από κάποιο γκισέ καταστήματος. Σίγουρα κάποιοι έκαναν ένα τελευταίο τσιγάρο πριν φύγουν από ή προς κάπου.

Σκέφτομαι πως εάν πάω σε εκείνα τα συγκεκριμένα σημεία, όλοι αυτοί οι άνθρωποι θα είναι ακόμη εκεί, παγωμένοι, τραβώντας την τελευταία τζούρα ή βρίζοντας τον επίμονο λεκέ: ότι εκείνη τη στιγμή διαχωρίστηκε το πριν με το μετά, ένα σημείο ασυνέχειας. Αμέσως μετά ένα νέο σύμπαν δημιουργήθηκε στο οποίο όλα αυτά έμειναν ημιτελή και όλοι γίνανε κάποιοι άλλοι, έτσι απλά σαν από ταινία.

Ένας ένας βρεθήκανε στην Πατησίων, στα Εξάρχεια, στη Νομική και το Πολυτεχνείο, στο κέντρο κάθε πόλης, μέχρι που ο κάθε ένας και η κάθε μία ήταν όλοι, μια ασταμάτητη βοή χιλιάδων διαφορετικών φωνών, ένα πένθιμο, οργισμένο, πολυφωνικό μοιρολόι, έτοιμο να εκδικηθεί αυτό και κάθε ένα άλλο έγκλημα που οι χιλιάδες αυτοί, ο ένας και η μία, υπομείνανε τόσα χρόνια.

Κάθε μία σφαίρα που βρήκε το στόχο της, κάθε νάρκη που επιτέλεσε τον σκοπό της, κάθε σαπιοκάραβο που πήγε στον πάτο, κάθε σταγόνα βιτριόλι που έκαψε σάρκα, κάθε κακοπληρωμένη ώρα δουλειάς, κάθε τρακαρισμένο ντελιβερά, κάθε χιλιόγραμμο λιθάνθρακα που εισπνεύσθηκε, κάθε δάσος που κάηκε, κάθε δεμένη από ψυχίατρο, κάθε χτυπημένη ή σκοτωμένη λεσβία, πούστη, τραβεστί, κάθε ώρα εξαντλητικών εξετάσεων, κάθε κλεμμένη ώρα από τη ζωή μας, κάθε κλεμμένη ζωή από τη ζωή μας.

Σε κάθε Μπιγκ Μπανγκ ο χώρος και ο χρόνος ταυτίζονται, το μέλλον με το παρόν και το παρελθόν, το άλλου και το εδώ είναι ένα, μέχρι να αρχίσουν να απομακρύνονται το ένα από το άλλο και να ξαναφτιάξουν έναν νέο χρόνο και έναν νέο χώρο.

Έτσι, οι ερωτήσεις, πού και πότε, δεν είχαν καμία σημασία, αφού υπήρχε μόνο ένα διευρυμένο εδώ και ένα διευρυμένο τώρα.

Σήμερα, 11 χρόνια μετά, αυτός ο νέος χωροχρόνος σ’ αυτό το νεοσύστατο σύμπαν που βρεθήκαμε παντού και πάντα αναπτύσσεται ακόμη ορμητικά. Ας μην μπορούμε ακόμη να κατανοήσουμε το πώς, το πού, το ποτέ.

Η μόνη σταθερά είναι πως κανείς δεν μπορεί να γυρίσει εκεί που ήταν πριν τη μεγάλη έκρηξη.

Αφιέρωμα της Βαβυλωνίας στην Εξέγερση του Δεκέμβρη – Ντοκυμαντέρ

10 κι 1 χρόνια μετά επιλέξαμε να κάνουμε ένα αφιέρωμα για το Δεκέμβριο του 2008, γιατί πιστεύουμε ότι ακόμα είναι επίκαιρος και σημείο αναφοράς για όλα όσα ακολούθησαν και για τα όσα

συμβαίνουν στο παρόν.

Η περίοδος λιτότητας που εγκαινιάστηκε αμέσως μετά τον Δεκέμβρη του 2008 συνεχίζει να βρίσκεται στο προσκήνιο. Τα αυξημένα μέτρα καταστολής, η υπαναχώρηση σε κοινωνικά ζητήματα και δικαιώματα, ο ρατσισμός, ο μισανθρωπισμός, η σπουδαιότητα και η αναγκαιότητα της αλληλεγγύης αλλά και η ρήξη με την προσπάθεια βίαιης επιβολής μιας κρατικής κανονικότητας που συνεπάγεται υπακοή είναι μόνο από εκείνα που συμβαίνουν και μας θυμίζουν όλα αυτά που προμήνυσε ο Δεκέμβρης του 2008.

Επιπλέον, ο δολοφόνος του Γρηγοροπουλου είναι πλέον ελεύθερος κάνοντας σαφές ότι η εξουσία ξέρει να προστατεύει τα «δικά της παιδιά» και να αποκεφαλίζει «τα ξένα».

Οι καιροί αλλάζουν αλλά τα ερωτήματα που τέθηκαν τότε εξακολουθούν να παραμένουν επίκαιρα και να καλούν εκ νέου σε δράση, αντίσταση και αλληλεγγύη.

Η Βαβυλωνία, 10 και 1 χρόνια μετά επιλέγει να παρουσιάσει ένα αφιέρωμα που αποτελείται από ένα μίνι ντοκιμαντέρ, ένα μωσαϊκό αφηγήσεων ανθρώπων το οποίο διερευνά την επικαιρότητα του Δεκέμβρη και μια σειρά κειμένων για αυτά που βιώθηκαν τότε και επηρέασαν με ένα τρόπο βαθύ και αμετάκλητο τους Δεκέμβρηδες που ακολούθησαν και ακολουθούν.